

LĀTVAS

No. 46. Metai XI

Lapkričio-Nov. 14, 1931

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XXV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a

MATO 13, 31—35

ANUO metų Jėzus pasakė minioms šita prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į garstyčių grūdą, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Jis, tiesa, mažiausias tarp sėklų, bet užaugęs didesnis už visas daržoves, ir iš jo darosi medis, taip kad dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena ant jo šakų. Jis pasakė jiems kitą prilyginimą. Dangaus karalystė panaši į rugą, kurį moteriškė ėmė ir įmaišė į tris saikelius miltų, kolei visa neįrūgo. Visa tai Jėzus kalbėjo minioms prilyginimais, ir be prilyginimų jis joms nekalbėjo, kad įvyktų, kas pasakyta per Pranašą šiais žodžiais: Aš praversiu savo burną prilyginimais, išpasakosiu nuo pat pasaulio įkurimo paslėptus dalykus.

L e k c i j a .

KOLOS. 1, 9—14

ROLIAI: ir mes nuo tos dienos, kurioje išgirdome, nesiliaujame meldęsi už jus ir prašę, kad jūs būtumėte pilni jo valios pažinimo visokia dvasine išmintimi ir išmone, kad elgtumėtės taip, kaip verta Dievo, jam visakuo patikdami ir nešdami vaisiaus kiekviename gerame darbe ir tapdami, Dievo pažinimu, sustiprinti visokia stiprybe sulig jo garbės galia parodyti su džiaugsmu visokiai ištyvermei ir kantrumui, dėkodami Dievui Tėvui, kurs padarė mus vertus dalyvausti šventųjų tėvainystėje šviesoje, kurs išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo meilės Sūnaus karalystę. Jame turime atpirkimą jojo kranju, nuodėmių atleidimą.

* * *

"Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir būkite stiprus. Visa ką jūs darote, tebunie daroma meilėje" (I Kor. 16, 13-14).

"Tu iš ten neišeisi, iki nebūsi užmokėjęs paskutinio skatiko" (Luk. 12, 59).

"Įsakymo tikslas yra meilė iš nesuteptos širdies, geros sąžinės ir neveidmainingo tikėjimo." (I Timot. 1, 5).

"Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sunus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje." (Luk. 9, 26).

"Saugok, Dieve, kad aš kuo nors girčiau, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kryžiumi. Per jį man pasaulis yra prikaltas ant kryžiaus, o aš pasauliui" (Gal. 6, 14).

Šv. Mišios ir Užtarimas

Šventas Jonas Evangelistas pasakė, kad "jei kas sakyty esąs be nuodėmės, tai jis būtų melagis ir nėra jame tiesos." Jis pareiškė tikrąją tiesą, Dievo jam įkvėptą. Išskyrus Švenčiausiąją Mergele Mariją, kurios jokia nuodėmė niekada nepalietė, ir kai kuriuos šventuosius, kurie prieš savo gimimą buvo paliuosuoti iš pirmąpradės nuodėmės, kiti visi žmonės buvo ir yra nusidėjėliai.

Nusidėjėliu vadinamas žmogus, ku nors paniekinęs ir neišlaikęs Dievo valios. Jis yra taip padaręs, žinodamas, suprasdamas ir laisva savo valia.

Būti nusidėjėliu yra didžiausia žmogaus nelaimė. Jeigu jis turi sunkių mirštamųjų nuodėmių, jis yra praradęs teises į amžinąją, dangiškąją laimę. Jeigu jis turi tik mažųjų, atleistinių nuodėmių, jis neregės Dievo, kol neatsilygins už visas savo kaltės skaistykloje. Ir pirmas ir antras dalykas yra tikroji nelaimė.

Nusidėjęs žmogus negalėjo ir negali pats savo įgintomis jėgomis, nei savo darbais ar kentėjimais, pašalinti nuodėmės pasekmių ir grąžinti prarastas malones ir teises. Jam buvo ir yra reikalingas tarpininkas tarp Dievo ir jo. Reikalingas tokis tarpininkas, kuris ristių savyje Dievybę ir žmogystą, kuris būtų lygus Dievui ir žmogui. Vien tik toks galėjo ir gali tinkamai nuodėmes pašalinti ir malones grąžinti.

Tokiu Tarpininku pasidarė Antrasis Šv. Trejybės Asmuo, Dievo Sūnus, tapdamas žmogum, bet neprarasdamas nė savo dieviškumo. Jis vadinasi Jėzus Kristus.

Jėzus Kristus apvainikavo savo tarpininkavimo darbą, mirdamas ant kryžiaus ir tuo būdu tapdamas visiška užtarimo ir permaldavimo auka už visų žmonių

nuodėmes.

JĖZUS TARPININKAS

Šv. Jonas apaštalas rašo: "Mes turime užtarytoją (ginėją) pas Tėvą, Jėzų Kristų Teisųjį, ir Kuris yra permaldavimas už mūsų nuodėmes." (Jon. I, II. 1-2).

Apaštalas parašė tuos žodžius, Dievo įkvėptas ir išmokytas. Tad jo žodžiai yra Dievo žodžiai. Vadinasi, Jėzus Kristus pasiliko mūsų tarpininku ir yra ir visada juo bus. Jis tarpininkavimo darbą dirba ne tik danguje pas Tėvą, bet ir čia, šiame pasaulyje, nuolat darydamas permaldavimo auką.

Jau žinome, kad Jėzus paliko savo Bažnyčiai galią kartoti ir kartoti permaldavimo auką. Jis pats pasiliko save jai, kad ji aukotų Jį Dangaus Tėvui iki amžių pabaigos. *Tai atlieka šv. Mišios.*

Taip yra. Šv. Mišiose, kurios yra ta pati, tik nekruvina, auka Jėzaus ant kryžiaus, ant Kalvarijos kalno atlikta. Jėzus tarpininkauja tarp žmonių ir Dievo ir atlieka permaldavimo darbą.

Mokytas teologas Suarez'as sako: "Kiek kartų šv. Mišių auka yra aukojama, tiek kartų Kristus maldauja už tuos, kurie aukoja ir už tuos, už kuriuos aukojama." Vadinasi, Kristus maldauja už kunigus, kurie aukoja, už žmones, kurie klauso šv. Mišių ir už žmones, už kuriuos kunigai aukoja.

Šv. Laurynas Justinietis šitaip tą permaldavimo arba tarpininkavimo veiksmą aprašo: "Kai Kristus dvasišku būdu yra užmuštas ant altoriaus, Jis dvasišku būdu šaukia į savo dangiškąjį Tėvą: Jis rodo Jam savo žaizdas, kad dėl jų ir Jo maldavimo žmogus galėtų išvengti amžinojo pasmerkimo."

Jėzus Kristus per visą savo gyveni-

mą šiame pasaulyje meldėsi už žmonių giminės išganymą ir dirbo tuo pačiu tikslu. Labai dažnai ištisas naktis skirdavo tai maldai; o dieną Jis mokindavo žydų sinagogose, privačiuose namuose ir laukuose. Tas maldas ir permaldavimus Jis mūsų naudai atnaujina šv. Mišių aukoje.

Dar daugiau Jis dabar daro: Jis aukojo Dievui savo nusižeminimą savo buvimu Eucharistijoje ant altorių.

“Aš pasilikau kirminėlis — ne žmogus,” Jis kalba Dovydo pranašo lūpomis, žmonių paniekintas ir tautos atmetas.” (Ps. XXI-7).

Panašiam naikinime savęs savo dievybės ir žmogystos paslėpime, tame didžiausiame nusižeminime būdamas ant altorių, Jis galingiausiu balsu šaukiasi į Dievą. Tas balsas perveria debesis, pripildo dangų ir iškovoja Dievo gailestingumą.

Tais tad keliais eina dabar Kristaus tarpininkavimas, permaldavimas ir užtarimas.

Žmonės turi džiaugtis, turėdami tokią didžią Dievo malonę. Jie turi branginti tą šv. Mišių auką, kurioje visa ta malonė glūdi.

Skaudu yra, kad labai, labai daug žmonių net katalikų to nesupranta. Nuodėmės juos slegia. Jų atsakomybė už jas auga. O jie, akli, nežiūri, kur jiems pagalba glūdi.

Ateis ašarų valandos; supras, ką paniekino. Skaudu bus atsiminimas. Nepataisoma klaida!

PAVYZDYS

Dievas kitados pasiuntė pranašą Joną į Ninivos miestą. Jis turėjo tam miestui pranešti, kad bus sunaikintas. Išgirdo apie tai miesto valdovas — karalius. Keturiasdešimt dienų buvo palikta iki išgriovimo. Karalius tuo pasinaudojo. Jis apleido savo karališkąjį sostą, padėjo į

šalį brangius karališkus rūbus, o apsiliko atgailos maišu, pasibarstė pelenais ir įsakė visiems valdiniam, kad sektų jo pavyzdžiu.

Taip jis pats ir jo valdiniai nei valgydami nei gerdami visomis savo sielos jėgomis meldė Dievą, kad atšauktų savo sprendimą ir nesunaikintų jų ir miesto.

Žmonių maldos ir karaliaus nusižeminimas buvo Dievo priimti ir pelnė Dievo pasigailėjimą. Miestas liko išgelbėtas. Dievas atidėjo griežtą bausmę.

Jei tokis karalius, nusižėmęs, savo tarpininkavimu išgelbėjo nuo baisių nelaimių savo žmones ir miestą, tai ką jau bekalbėti apie Jėzų Kristų? Jis gali pelnyti iš Dievo Tėvo bet kokią atleidimą ir dovanojimą.

Jis per Mišias nužengia nuo savo garbingo dangiškojo sosto ir žengia į žemę. Jis, rodos, nusiima nuo savęs visą dieviškos didybės rūbą, o apsidengia duonos ir vyno pavidalais. Taip padaręs, Jis savo maldavimu šaukiasi už žmones į Dievą.

Laimingi tie žmonės, kurie tuomet jaučiasi Kristaus dvasinio kūno nariai esą. Laimingi žmonės, kurie tiki Kristų Karalių, nes jie turi geriausią permaldautoją, nenuilstantį užtarėją.

Su Juo ir per Jį tuomet galima pelnyti bet kokių malonių.

Vyskupas Furneras neabejodamas tvirtina, kad maldos, kalbamės Mišių metu ir aukojamos išvien su Mišių auka, yra daug didesnės vertės ir žymiai daugiau turi nuopelnų, negu šiaip kalbamos maldos, nors šios ir būtų kalbamos visu uolumu ir karštumu. Joms tą vertę teikia Jėzaus Kančios nuopelnai, kurie kaip tik šv. Mišių aukoje yra dalinami.

Kristus Karalius

Šventoji, Pažadėtoji Žemė — Palestina. Dievas ją pavadė savo išrinktajai tautai — izraelitams, vėliau pavadintiems žydais.

Buvo laikai, žydų tauta buvo galinga. Ji valdė didžius žemės plotus. Ji turėjo garsių karalių ir šiaip žymių vyrų. Ji pasistatydino garsų ir turtingą Jeruzalės miestą.

Bėgo metai ir amžiai, nubėgo su jais ir žydų tautos didybė ir galybė. Jie pasijuto Romos erelio naguose. Romos cėsių legijonai užplūdo žydų žemę. Jie užkariavo ją ir žydus pavergė.

Žydams buvo baisi ta verguvė. Ji buvo jiems baisesnė negu kitiems. Jie jau-tėsi esą išrinktoji Dievo tauta, o čia žiau-rūs stabmeldžiai laiko ją pavergtą. Žydų širdyse degė kerštas savo pavergėjams. Jie laukė vado, kuris stos jų priešakyje ir ne tik jiems laisvę laimės, bet ir pa-čius priešus jiems pavergs.

Jiems rodėsi Mesijas bus tokis vadas.

Atėjo Mesijas. Jis — Dievo Sūnus. Jis pats Dievas. Jis tapo žmogum, prisimdamas žmogaus prigimtį. Štai, Jis jau pasirodė žmonių tarpe. Jis pasirodė ne su žemiška galybe. Jis nerenka sau ginkluotų kareivių. Jis nerengia armijos. Jis nesineša su savim turtų. Jis jų nė nerenka. Jis nė vienu žodžiu neužsimena apie žemiškąjį karaliavimą.

Bet Jis didis ir galingas. Jo balsas sutraukia tūkstantines minias. Jos telkiasi visur aplink Jį. Jos ieško Jo. Jos mielai pasilieka su Juo.

Jis galingas. Jo klauso vandenys, vėjai, audros ir kiti gamtos prajovai. Jam nusilenkia sunkiausios ligos. Pati mirtis lieka beižėgė. Jis ją pašalina, kur tik panori. Gyvybė yra Jo rankose. Jis ją gražina kam nori. Duona auga Jo rankose, Jam panorėjus.

Ar gali būti kuris kitas asmuo tinkamas būti karalium? Atrodo, kad ne. Dėl to net artimiausi Jo mokiniai, ne tik palaida minia, vis laukė, vis žiūrėjo, kada Jis pasiskelbs žydų karalium.

Minia bando Jį skelbti savo karalium, bet žinoma, žemiškuoju karalium ir Jėzus tuomet pasislepia nuo jos.

Pagaliam, Jėzus iškilmingai atvyksta į Jeruzalę. Minia džiūgauja. Ji mano — štai jau atėjo valanda. Ji Jėzų lydi. Ji sveikina Jį. Ji turi tvirtą viltį, kad štai Jeruzalėje, žydų sostinėje, Dovydo ainis pasiskelbs karalium. Bet ne. Jis nesi-skelbė karalium. Jis tik apšvarino Dievo namus. Jis priminė, kad Jis yra daugiau, kai žemiškasis karalius. Jis Dievo namus pavadino savo Tėvo namais.

Jis paskelbė, kad visi pirmiausia turi ieškoti Dievo karalystės. Jis aiškiai pranešė, kad Jis atėjo Dievo karalystę paskelbti ir pradėti ją vykdyti. Jis taip pat iškilmingai paskelbė, kad "Jam yra duota visa valdžia danguje ir žemėje."

Taigi, Jis ne minios paskelbtas karalius, bet paties Dievo. Taip — Kristus yra Karalius, kuris pelnė karaliavimą anų kryžiaus ir iš to savo sosto paskelbė pirmuosius savo karališkus įsakymus.

Jis Karalius. Bet Jis jau Pilotui pasakė, kad Jo karalystė nėra šio pasaulio. Jo karalystė yra žmonių dvasioje ir širdyse.

Taigi, žmonių pareiga rūpintis, kad Kristus Karalius karaliautų jų širdyse.

Jis nenorėjo ir nenori karaliavimą vykdyti prievarta ir pavėgimu. Jis to nedarė ir nedarys.

Jis nori ir laukia, kad jo valdiniai patys atsiduotų Jam iš meilės, laisva valia. Savo karaliavimu Jis nori suteikti žmonijai ko didžiausią ir pastoviausią laimę.

Milijonai žmonių jau džiūngiasi tokia

laime. Kiti milijonai dar vis klaidžioja, ir bando savo laimę rasti kažin kur kitur. Laimės nerado ir neranda. Prisdarė daug nelaimių sau ir kitiems.

Nėra tikrosios laimės niekur kitur, kaip tik Kristaus Karaliaus valdžioje.

Tad tegu gyvuoja *Kristus Karalius* visur ir visame. Jo valdiniai visomis tinkamomis priemonėmis turi visur vykdyti Jo karaliaviną.

Vadinasi, visur turi būti skelbiamos Jo paskelbtos evangeliškos gyvenimo tiesos. Visur turi būti įgyvendinama pagrindinė jo mokslo tiesa — meilė.

Jis pasakė: „Iš to pažins jus, kad esate mano mokiniai, jei vienas kitą mylėsite.“ Ai, kaip labai reikalinga dabar ta meilė. Didis dabar reikalas, kad ta mei-

lė pasiektų turtuolių širdis, kurias laiko pavėgusi šaltoji aukso meilė.

Dabar yra didelis reikalas turėti tosios Kristaus meilės, kuri savo laiku padarė, kad vergų valdytojai savo vergus paleido iš verguvės ir sodino juos, kaip savo brolius ir gimines, prie vieno stalo.

Žymiai palengvėtų dabar beturčių ir vargstančiųjų gyvenimas, jei turtuoliai, paveikti Kristaus meilės, pažiūrėtų į vargšus, kaip į savo brolius Kristuje.

Katalikų Bažnyčios Galva, Šv. Tėvas, Pijus XI šaukia visą pasaulį pripažinti Kristų Karalių. Jo paskelbtas ir remiamas katalikiškas veikimas (akcija), traukia visus katalikus į tą šventą žygį daryti visus Kristaus Karaliaus valdiniais.

—o—

Puikiausioji Karalystė -- Patį Save Valdyti!

Pasakoja apie žinomąjį Ispanijos mokslininką ir teologą dominikoną Tėvą Taulerį, kad jis norėdamas pasiekti aukštesnio tobulybės laipsnio, nuolatos meldėsi kad Viešpats jam atsiųstų gerą mokytoją, kuris galėtų jam nurodyti tobulybės kelius. Taip jis meldėsi per aštuonerius metus ir vis negaudavęs, ko prašęs. Bei štai vieną dieną besimeldamas girdi iš dangaus balsą:

— Eik į Švenčiausiosios Marijos bažnyčią, tenai rasi žmogų, kuris tau nurodys tobulybės kelius.

T. Tauleris, negaišiuodamas nė minutės, kuo greičiau bėga į nurodytą bažnyčią. Tačiau bažnyčioje nieko neranda. Apėjęs visą aplinkui, apžiūrėjęs visas koplytėles, niekur nieko neradęs, nusimpuš tarė sau:

— Matyt, tai tuščios būta svajos! —

Taip pamąsęs, rengėsi jau grįžti at-

gal į savo vienuolyną. Išėdamas tačiau pro didžiasias duris randa suvargusį, apdriskusį elgetą besėdintį ant akmeus ir kalbantį ražančių. Tėvui Tauler'iui, išvydus šį senelį, topt į galvą, ar tik ne šis bus mano mokytojas? Rodos, būtų vieni juokai, kad toks menkutis, bemokslis žmogelis galėtų ko nors pamokyti tokį didelį ir mokytą teologą, kaip T. Taulerį. Kitam būtų neparėjus nė į galvą panaši mintis, bet T. Tauler'iui, kuris buvo nuolankus ir žinojo, jog Dievas dažnai pasirenka menkučius, kad sugėdintų didžiuosius, ir bemokslus, kad pamokytų mokytuosius, ta mintis kaip tik parėjo į galvą. Priėmęs jis todėl prie senelio ir ima jį kalbinti:

— Labą dieną, senuzėli!

— Aš dar niekadęs nelabos dienos nesu turėjęs! — atsako jam elgeta.

— Jei šitaip, tai telaimina tau Viešpats! — sako jam Tauler'is.

— Aš dar niekuomet nesijaučiau nelaimingas. Viešpats kasdien man laimina, tegul bus Jam garbė už tатаi per amžius! — atkerta senelis.

T. Tauler'is be galo nustebė, girdėdamas tokius atsakymus. Nesuprato, ką turėtų jie reikšti? Todėl bando toliau ji klausyti:

— Būk malonus, seneli, paaiškink man savo atsakymus, nes aš nesuprantu, ką jie reiškia!..

— Su mielu noru aš tai padarysiu. Linkėjai man pirmiausia labai dieną, o aš atsakiau, jog niekuomet nelabų dienų aš nesu turėjęs. Mat aš visuomet Dievą garbinu ir už viską Jam dėkoju. Jei neturinu ką valgyti, dėkoju už tat Dievui; jei šaltis mane krečia — taip pat dėkoju Jam; jei kokis kitokis kryželis pradeda gniuždyti, dėkoju ir už tатаi Dievui. Jei žmonės mane paniekina ir skriaudžia ar šiaip kas pareina nukentėti, viską tai su džiaugsmu priimu ir aukoju tuoju Viešpačiam Dievui.

— Paskui tu man linkėjai tigo ir laimingo gyvenimo. Niekad aš nesuprantu, ką tai reiškia būti nelaimingam, nes pripratau nieko kito netrokšti, kaip tik to, ko Dievas iš manęs reikalauja. O Dievo valia negali būti kitokia, kaip tik gera, ir todėl viską, kas tik man atsitinka priimu su džiaugsmu iš Dievo rankos, nes gerai suprantu, jog tai turi būti mano laimei duodama ir nieko geresnio man būti negali. Todėl kad ir didžiausiame varge tu mane matai, tačiau aš jaučiuosi visiškai laimingas ir patenkintas savo likimu. —

— Tai visa labai gražu — tarė T. Tauler'is — bet pasakyk man, ar tu būtum taip pat patenkintas, jei Viešpats norėtų tave pasmerkti į pragarą?

— Pasmerkti į pragarą?! — užsimąstęs paklausė vargšas. — Jei Dievas geriausias norėtų mane pasmerkti amžinai

į pragarą, tai aš turiu dvi rankas, kuriomis įsikibčiau į savo Dievą; viena iš tų rankų yra nuolankumas, o antra — meilė. Jom abiem įsikibčiau, sakau, į geriausią Dievą ir taip smarkiai laikyčiausi, jog jokių būdu nesiduočiau atstumiamas nuo Jo!

— Ar nuo seniai taip pradėjai manyti? — klausia kunigas.

— Nuo tada, kai Dievą suradau — atsako elgeta.

— O kada tu Dievą suradai?

— Kai pamečiau žmones ir kitokius sutvėrimus.

— O kame tu Jį suradai?

— Gerųjų žmonių širdyje Viešpats gyvena. Tenai Jį galima ir surasti. T. Tauleris stebėdamasis elgetos atsakymais, vis daugiau jį klausinėja:

— O kas tu esi?

— Esu karalius.

— Kur tavo karalystė?

— Mano sieloje — atkirto elgeta. — Savo sieloje aš visiškai karalius. Valdau savo visus geidulius, kurie klauso mano proto, o protas klauso Dievo. Aš manau, jog šitoji mano karalystė yra puikesnė už visas pasaulio karalystes!..

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

ATSIVERTĖ ŽYDAS

ROMA. Mažųjų Vargdienių Seselių prieglaudoje gyveno 82 metų senumo žydas Juozas Sonnino. Jis paprašė jį apkrikštyti ir priimti į katalikų Bažnyčią. Jį pakrikštijo Kardinolas Lepicier. Krikšto apeigas matė visi prieglaudos gyventojai ir daug pašalinių žmonių.

Kardinolas, suteikęs Krikšto ir Sutvirtinimo sakramentus, tam naujam krikščioniui davė ramybės bučkį ir pakvietė jį kartu pasimelsti už Šv. Tėvą.

Prie vardo Juozas naujai pakrikštytasis gavo vardą Aleksis — tai kardinolo vardas.

Švč. Mergelė Marija -- Tikėjimo Mokytoja

Aiškumo dėliai mes visų pirma turime žinoti, ką reiškia "tikėti" ir kaip tikėjimo veiksnys (aktas) dvasiškai išsiplėtoja.

I pirmąjį klausimą duoda atsakymą šv. Lukas, atvaizduodamas Švenčiausiąją Mergelę Mariją, DIEVO Motiną, per Arkangelo Gabrijeliaus apreiškimą (I, 26-38). Skirtam laikui atėjus, Viešpaties pasiuntinys Nazareto kambarėly pasirodo ir pirmąjį kartą sveikina Švenčiausiąją Mergelę Mariją nesuprantamais Jai žodžiais: "SVEIKA, malonės pilnoji, Viešpats su tavim." Ji nesupranta šitokio pasveikinimo, išsigąsta tokio paaukštinimo ir nieko neatsako Arkangelui, bet "manė sau, koks yra tas pasveikinimas," nes Ji nenori akiai nesąmoningai tikėti, nes Ji visų pirma nori ištirti, kas tai per dvasia ir pasveikinimas, ar jie eina iš DIEVO, ar iš gundančios dvasios. Arkangelas supranta Jos tylėjimą, taigi, norėdamas Ją įtikinti, sako: "Nebijok, Marija, nes tu radai malonės pas DIEVĄ. Štai, pradėsi įsčiose (yščioje) ir pagimdysi Sūnų ir praminsi Jį vardu JĖZUS" (I, 30-31). Ji jau pradeda tikėti, bet dar nesupranta: "Kaip tai įvyks, nes aš nepažįstu vyro?" Antrasis Arkangelo žodis paskelbia paslaptį, tikėjimo tiesą (dogmatą), ir antrasis Švenčiausios Mergelės Marijos žodis kaip ir iš kur, jau nebereiškia nepasitikėjimo Arkangelo žodžiais, bet parodo norą giliau suprasti DIEVO paslaptį. Tu, Arkangele, žinai, kad aš esu dėl DIEVO išsižadėjusi žemiškosios meilės ir paaukojusi Aukščiausiam visą savo gyvenimą; kaip gi tad gali būti? Čia Arkangelas nurodo Jai DIEVO galybę: "Šventoji Dvasia nužengs tau ir Aukščiausiojo galybė apdengs tave savo šėšėliu" (Luk. 1, 35). Dabar jau sujuda

tikėjimo veiksnys, pereina per visą Jos sielą, visi klausimai nutyla ir Ji su didžiausiu nusižeminimu taria: "Štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei" (Luk. 1, 38). Trečias Švenčiausios Mergelės Marijos žodis yra jau tikras neabejotinas tikėjimas. Dabar Jai jau pakanka to, kad Arkangelo apreiškimas yra iš DIEVO kilęs. Ji sutinka su Aukščiausiojo valia ir visai tiki, kad Jo žodžiai išsipildys. DIEVO Žodis tapo kūnu, o Jo Motina netrukus išgirdo iš šv. Elzbietos žodžius: "Palaiminta tu, kuri įtikėjai" (Luk. 1, 45).

Tuo būdu, Švenčiausioji Mergelė Marija nuošaliai nuo pasaulio triukšmo, savo kambarėly Nazarete besimelsdama, Arkangelui apreiškus apie DIEVO Įsikūnijimą, davė mums gyvą Šventojo Rašto atsakymą į klausimą apie tikėjimo esmę ir plėtojimąsi.

Kiekviename tikėjime glūdi du dalykai: 1) DIEVO apreiškimas ir 2) laisvas proto paremtas žmogaus sutikimas ir priėmimas Apreiškimo žodžių.

DIEVAS pirma kalbėjo žmonėms per patriarchus ir pranašus, o vėliau per savo Sūnų. Šitas Apreiškimo darbas galima įrodyti istoriškai. Kaip Nazarete, taip lygiai ir visur ir dabar DIEVAS skelbia savo valią ne Pats betarpiškai, bet per savo pasiuntinius, vistiek kas jie būtų: ar tai patriarchai, ar pranašai, ar angelai, ar šv. Petras su Apaštalais, ar tai Pijus XI. Tikėti reiškia tikru laikyti visa tai, ką DIEVAS, ši Amžinoji Tiesa, apreiškė ir per savo Bažnyčią žmonėms patiekė tikėti. Nors tikėjime yra paslaptių, bet tai ne tik nieko nekenkia, bet, galima sakyti, dar labiau įtikina žmogų. O Apreiškimas patiekia mums dieviškąsias mintis; taigi, jos savaime prašoka

žmogaus mintijimą. Jei tikėjime visas būtų prieinama žmogaus protui, tai tikrai būtų galima tvirtinti, kad tai yra žmonių prasimanymai. Kiekviena tikėjimo tiesa yra paremta begaline dieviškos Tiesos didybe. Tai yra DIEVO Žodis, o pas DIEVĄ nėra nieko, ko Jis negalėtų padaryti.

Taigi, žmonėms lieka tik priimti šis DIEVO Žodis. Tačiau DIEVAS nenori žmogaus vergiško pasitikėjimo. Švenčiausioji Mergelė Marija pirma "apsvarstė" Apreiškimą ir tik įsitikinus, kad Apreiškimas kilęs iš DIEVO, visiškai įtikėjo. Katalikiškai tikėti tai nereikia akiai tikėti. Ne! Kiekvienas turi stengtis giliau suprasti DIEVO apreikštąsias tiesas. "Mes žinome, kam įtikėjome" (2 Tim. I, 12). Kiekvienos filosofijos siekimas yra žinoti tai, kad mes turime tikėti. Tai tikras filosofiškas pasakymas. Taigi, tikėjimas pagal Marijos širdį yra tai apsvaistyti, supratęs sutikti, o ne aklas pasitikėjimas. Tai ne jausmų dalykas, tai proto ir valios dalykas. Taigi, visi turime ne vien išmokyti poterių, bet suprasti ir įsigilinti į tikėjimo tiesas (dogmatas). Tai visų išmintingųjų ir gero, noro žmonių pareiga. Ypač tėvai turi suprasti tai, kad vaikai nevaikščiųjų patamsiais tikybės atžvilgiu... Įsigilinkime į apreiškimą Švenčiausiajai Mergelei Marijai ir sekime Jos pavyzdžiu.

TAI BENT ŠEIMA

Netoli Heron Lake, Minn. yra gražūs ūkis (farma) 1,040 akrų žemės. Jos savininkas yra p. Augustas Fregink'as.

Jis su savo žmona tebegyvena ir sveiki darbuojasi. Moterystėje jiedu susilaukė 19 vaikelių: 10 berniukų ir 9 mergaites.

Keturiolika vaikų dar gyvena namie. Trys dukterys ištekėjo, viena duktė yra slaugė (nursė).

Vadinasi, visi vaikeliai sveiki ir gyvi.

INTENCIJOS UŽ VISUS MIRUSIUS TIKINČIUOSIUS TREČIOJE MĖ- NESIO SAVAITĖJE

SEKMADIENĮ: už visus mirusius tikinčiuosius, labiausiai už tuos, kurie priklausė labdariškoms draugijoms, įsteigtooms skaistyklos vėlėms gelbėti, kurie dirbo šios rūšies gailestingumo darbus, arba kurie darbavosi toms draugijoms bei darbams platinti.

PIRMADIENĮ: už visus mirusius tikinčiuosius, o ypatingai — kurie užsiminėdavo katalikišku bei dorovišku jaunimo mokymu ir apsaugojimu nuo ištvirkimo.

ANTRADIENĮ: už visus mirusius tikinčiuosius, labiausiai už tuos, kurie darbavosi pašaukimams į kunigų ar vienuolių luomą išugdyti.

TREČIADIENĮ: už visus mirusius tikinčiuosius, o labiausiai — kurie rėmė katalikiškas mokyklas ar katalikiško mokytojų bei auklėjimo įstaigas.

KETVIRTADIENĮ: už visus mirusius tikinčiuosius, o ypatingai už tuos, kurie bet kokių būdų rėmė uolumo darbus, aukas, renkamas nusidėjėlių atvertimo tikslams, misijas, tikėjimo gynimą bei platinimą, arba kurie prie šių darbų prisidėjo.

ŠEŠTADIENĮ: už visus mirusius tikinčiuosius, o ypatingai už tuos, kurie dirbo, rėmė ar platino krikščioniškosios meilės, gailestingumo bei labdarybės darbus.

* * *

Malda už mirusius

Tu Viešpatie, Meldžiamasis, ateik gelbėti skaistyklos ugnį laikomasias vėles, kurias atpirkai brangiu Krauju.

(300 d. Lapkr. 15, 1927. "Atl. Šalt. 227 p.)

Maloningasis Viešpatie Jėzau, duok joms (jai) amžinąjį atilsį.

(300 d. Kovo 18, 1909 m. "Atl. Šalt." 227 p.)

Išvidinēs Pilys Arba Rūmai.

PARAŠĒ SV. TERESĒ.

Iš angļu kalbos vertē S. M. S.

(Tēsinys).

SKYRIUS VII

CIA ISAISKINA SKAUSMUS, KURIUS SIELAS DĒL SAVO NUODĒMIŅU PERGYVENA, IR APĒ SIELĀ, KURIOMS DIEVĀS SUTEIKĒ PAĪSKINTASIAS DOVANAS. NURODOMA, KAD KIEKVIENAS ĀSMUO, DVASIOS ŽMOGUS, SUKLYSTŲ JEI NEPRĪPAŽINTŲ VIESPATIES ŽMOGYSTĒ IR JĒZŲ KRISTŲ SAVO IŠGANYTOJU, JO SVENC. KANČIĀ IR GYVENIMĀ, TAĪPO GI GARBINGĀ DIEVO MOTINĀ IR SVENTUOSIUS. NURODOMA NAUDA IŠ TOKIO APMĀSTYMO. ŠIS SKYRIUS YRA LABAI NAUDINGAS.

1. Skausmā, kokļ jaučia sielos šeštuose rūmuose. 2. Kaip šis skausmas jaučiamas. 3. Sv. Teresės gailestis už praėjusio gyvenimo nuodėmės. 4. Tokios sielos Dievu užsiėmusios užmiršta savo reikalus. 5. Atsiminimas dieviškų dovanų daugina gailestį. 6. Dievo žmogystės apmąstymas. 7. Įspėjimai nesiliauti tai mąstyti. 8. Kristus ir šventieji mūsų pavyzdžiai. 9. Kontemplyvių mąstymai. 10. Mąstymai sausumoje. 11. Turime Dievo ieškoti kai ne jaučiam Jo prasišalinimo. 12. Svarstymas ir minties malda. 13. Būdas apmąstyti Viešpaties gyvenimą ir Jo kančią. 14. Prastumas išvėligančio mąstymo. 15. Sielos visose maldos būklėse turėtų mintyti apie Viešpaties kančią. 16. Kristaus ir šventųjų pavyzdžių reikalingumas. 17. Tikėjimas parodo mūsų Viešpatį kaip Dievą ir Žmogų. 18. Sv. Teresės mąstymai apie šventą Jo Žmogystę. 19. Apsirikimas nesinaudojus tokiais mąstymais. ...

1. Gal jums atrodis, seselės, kad sielos, kurioms Dievas teikėsi duotis tokiu ypatingu būdu, gali jau būti tikros, kad nuolat džiaugsis Juo ir kad jau nereikės joms bijotis, nei galėtis praėjusio gyvenimo nuodėmių. Šios nuomonės, greičiausiai, laikosi tokios, kurios niekuomet nėra gavusios panašių dovanų; sieloms, ku-

rioms Dievas suteikė šitas dovanas, supras ką sakau. Taip manyti būtų didelė klaida, nes gailesys (gailestis) dėl nuodėmių didėja sulig įgytosios dieviškos malonės; toliau, tikin, kad tas gailesys niekuomet nesiliaus, kol pasieksime tą šalį, kur nė joks skausmas negalės paliesti mus. Be abejo, šį skausmą jaučiame kartais daugiau, kartais mažiau, ir jis yra nevienodos rūšies. Siela jau pažengusi iki šio laipsnio, apie kokį čia kalbu, nemąsto apie bausmę, kokia laukia jos už nusizengimus, bet mąsto apie savo didelį nedėkingumą Dievui, Kuriam ji tiek daug yra skolinga ir Kuriam teisingai priklauso jos tarnyba, nes iš apreiškėtų jai paslapčių ji daug sužinojo apie Dievo didybę.

2. Ši siela stebisi iš savo būtosios begėdiškos drąsos, ir ji verkia dėl tokio negerbimo; dabar jos praeities paikystės, jai rodos, buvo tiesiog pašėlimas. Ji niekuomet nesiliauja galėtis, kai atsimena, dėl kokių baurių daiktų ji apleido tokį gerą Viešpatį. Mintys dabar daugiau užimtos tuo, negu įgytomis dovanomis, kurios yra panašios į tas, kurias jums dabar atvaizduosiu. Šitos malonės yra tiek galingos, kad jos kartais įsiveržia per sielą, tartum galinga, smarkiai plaukianti upė. Tačiau nuodėmės stovi kaip sugėdimas upės bedugnėje ir nuolat pasilieka atmintyje, o tas atiminimas sudaro jai sunkų kryžių.

3. Pažinau vieną, kuri nors ir nuėjo troškusi mirties, kad galėtų greičiau Dievą matyti, tačiau ji troško jos, kad galėtų išsivaduoti iš skausmo, kokį ji nuolat jausdavo dėl savo nedėkingumo Die-

vui, Kuriam ji buvo ir visuomet bus tiek daug skolinga. Ji manė, kad nė vienos kitos sielos kaltės nesusilygintų su josios nusizengimais, nes jai rodėsi, kad negalėjo būti kitos tokios sielos, kuriai Dievas būtų suteikęs tokias malones ir kuriai Jis turėjo tiek kantrybės.

4. Sielos, kurios jau pasiekė šitą būtį, apie kurią čia kalbu, jau nustojo bijotis pragaro. Kartais, nors labai retai, jos labai kenčia, dėl to, kad dar yra galimumas Dievo netekti; jų vienintėlė baimė yra ta, kad Jis kartais neatitrauktų Savo Rankos leisdamas joms nusikalsti, ir tuo būdu dar gali grįžti prie savo ankstyvesnės skurdžios būties. Jos visai nežiūri savo skausmo, nei garbės; jeigu jos rūpinasi, kad nereikėtų skaistykloje ilgam laikui pasilikti, tai tik dėl to, kad tas atidėliotų joms regėjimą Dievo, o ne dėl būsimų kentėjimų baimės. Kad ir kažin kokias dovanas Dievas būtų sielai suteikęs, manau, jai pavojinga užmiršti tą nelaimingą būtį, kurioje ji kartą buvo; nors ir skaudus tas atminimas, jis yra be galo naudingas.

VIEŠPATS JĖZUS PASIRODO SAVO SUŽIEDUOTINEI

Kas valgo Mano Kūną ir geria Mano Kraują, tas Manyje gyvena, o Aš jame.
(Jon. VI, 59).

Cistersų vienuolė palaimintoji Marijona Vela buvo labai pamaldi Švenčiausiajam Sakramentui. Ji daug stebėklingų malonių pelnydavo iš Viešpaties Jėzaus.

Vieną rytą po šv. Komunijos Išganytojas, paėmęs jos širdį, įsidėjo ją šventon Jon Savo Žaizdon šone, kad jos meilė, suvienyta su dieviškąja Jo Širdimi, trokštų vien Dievo garbės. Kitą kartą, kai per dvasiškus atsiduokėjimus ir atgailą taisėsi prie šv. Komunijos, jai pasirodė, kad Viešpats Jėzus, rodydamas dievišką Savo Širdį, sako jai, kaip kitąsyk Abraomui: "Išeik, mylimoji mano, išeik iš žemiškos

meilės, o atsilsėk čia, Mano Širdyje."

Piktasis, pavydėdamas Kristaus tarnaitėi laimės ir dvasiško bendravimo su Dangiškuoju Sužieduotiniu, būtinai norėjo nubaidyti ją nuo šv. Komunijos. Vieną dieną, kada bažnyčioje drauge su kitomis vienuolėmis taisėsi prie šv. Komunijos, ji staiga pajuto savo lūpas esant surakintais; jos dantys buvo taip sukasti, kad negalėjo šv. Komunijos priimti.

Kitą vėl kartą, kai visos vienuolės priėmė šv. Komuniją, ji kipšo pastangų dėka negalėjo iš vietos pasijudinti; kaip stulpas stovėjo bažnyčioje visą rytą iki pat šv. Mišių pabaigos.

Tie sunkūs varginimai jai buvo menkas dalykas, palyginus su anomis baisiomis pagundomis, kurias kentėjo, kada, septynių baisių kipšų apstota, girdėjo juos baisiai plūstant Kristų ir meilę Jo Sakramentui.

Tačiau jokios pragaro galybės negalėjo išplėsti iš jos širdies karštos meilės dieviškajam Altoriui. Visada romi ir dažnu tikėjimo išpažinimu ji įveikė tamasybių dvasias, o po tų sunkių varginimų jai vis dėlto pasirodė Viešpats Jėzus, džiugino ją ir laimino.

Kartą, kada kipšas (šėtonas) vėl surakino jos lūpas, kad ji negalėtų šv. Komunijos priimti, jai pasirodė Išganytojas, per Kančias prie stulpo pririštas; ji regėjo Švenčiausiąjį Jo Kūną rykščių nuplaktą, Kraujas iš Jo Žaizdų tekėjo, ir ji girdėjo balsą: "Gerk iš to šaltinio, dukrelė mano! Tas nuramins tavo troškulį!"

Kitą dieną po šv. Komunijos jai pasirodė Viešpats Jėzus su erškėčių vainiku ir surištomis rankomis ir tarė jai: "Aš, tavo Sužieduotinis, noriu, kad tu, kaip ir aš, visiškai atsiduotum Dievo valiai ir kad tavyje išsipildytų tie žodžiai: "Kas valgo Mano Kūną ir geria Mano Kraują, tas Manyje gyvena, o Aš jame."

Katalikų Pasaulyje

RAGINA KLAUSYTI MISIJO-NIERIŲ.

DURBAN, Pietų Afrika. Mqandalva, kai kurių Afrikos tautų vadas, davė savo žmonėms nurodymą ir patarimą klausyti misijonierių. Jis pasakė: "Nieko nėra geresnio už misijonierių patarimus, kuriuos jie jums duoda."

Tai buvo jo raginiams priimti mokslą, kurį skelbia Vyskupas Dellalle su savo misijonieriais. Proga tam davė bažnyčios šventinimas Pietermaritzburge, pavestos šv. Leono Didžiojo globai.

Vadas pareiškė, kad jis leido statyti tą bažnyčią, nežiūrint to, kad jo tarybos nariai tam priešinosi. Dabar jis pageidauja, kad žmonės lankytų ją ir siųstų savo vaikus į misijonierių mokyklas.

Tos misijos vedėjas, tėvas Bold, turi savo mokykloje 750 vaikų.

ISPANIJA

MADRIDAS. Ispanijai, pasilikus respublika, kairieji gaivalai tuojaus puolė vienuolius. Net padegė nekurios vienuolynus ir jų bažnyčias. Tą barbarišką pasielgimą stabdė pati laikinoji valdžia.

Kairieji — daugiausiai socialistai ir bolševikai dėjo visas pastangas, kad, rengiant naują respublikai konstituciją, būtų praveistas įstatymas visus vienuolius išvyti iš Ispanijos ir nusavinti jų turtus.

Vienuolių tėvų, giminių ir kitų katalikų organizuoti masiniai protestai paveikė tiek, kad vienuolijos paliktos, išskyrus jėzuitus. Buvo užsispyrimas šinos išvyti.

Dabar ateina žinių, kad Belgijos ir Jungt. Amerikos Valstybių atstovų Tautų Sąjungoje Ženevoje patarė ir nurodė p. Lerroux, Ispanijos atstovui, susilaikyti nuo išvijimo jėzuitų. Jis nunešė telegrama savo valdžiai. Ji projekto vykdymą sulaikė.

Taip pat yra žinių, kad sudarymas Konkordato su šv. Tėvu krypta gerojone pusėn.

ŠV. VARDŲ DR-JOS PARODA

ST. PAUL, Minn. St. Paul arkivyskupijos šv. Vardo draugija turėjo savo parodą. Joje dalyvavo į 25,000 žmonių. Gražiausioje tvarkoje maršavo 7,000 draugijos narių.

Nuo šalia įrengto paaukštinimo juos tėjimo aukštieji bažnyčios ir valstybės asmenys. Benai grojo religines giesmes ir maršus.

Draugijos narius sveikino gubernatorių Olson ir gyrė jų idealus. Jis linkėjo jiems geriausios kloties jų darbuose ir idealų siekime.

Visi nariai iškilmingai atnaujino savo pasižadėjimus.

UOLŲ MIŠIŲ KLAUSYTOJAI

RABAUL, Okeania. Manus grupės salų gyventojai priėmė katalikų tikėjimą. Jiems yra apie 60 mylių į bažnyčią. Automobilų, gatvekarių, gelžkelių jie neturi. Taigi keliauja bažnyčion, kaip gali. Bet keliauja Mišių klausyti. Nekurie atkeliauja apsirūpinę maistu kelioms savaitėms. Jie tuomet gyvena prie misijos, naudojasi pamokomis ir sakramentais.

Misija čia įkurta 1913 m. Per šešis metus iš misijų nesimatė jokių gerų išdavų. Galutinai, misijonierių kantrybė ir ištvermė nugalėjo. Dabar atsivertimai jau eina sparčiai. Jau atsiranda gražių, erdvių bažnyčių. Trūksta darbininkų skelbti evangelijai.

Mūsų Darbai

Penktojo Kolegijos rėmėjų seimo betaukiant

Kolegijos R. penktasis seimas įvyks šio mėnesio 29 d. viena savaitė anksčiau, kaip kad pernai įvyko ketvirtasis, kuriame dalyvavo 57 draugijos su 189 atstovais. Svečių buvo per 150 ir 10 kunigų. Ketvirtame seime iš viso surinkta \$702.56. Jame buvo priimtas gerb. kun. A. Baltučio, Šv. M. Gimimo par. klebono, pasiūlymas stengtis Amerikos Rytuose praplėsti rėmėjų veikimą, ypač kad ten yra mūsų išeivijos didelė dalis, kuri susiorganizavus daug padės šiame svarbiame darbe. Šisai sumanymas šių metų pavasarį gegužės m. 21 d. tapo įvykdytas, nuperkant tinkamus kolegijai rūmus Thompson, Conn. Jo Ekseelencija vyskupas Petras Būčys, M. I. C., Marijonų Vienuolijos Vyriausias Vadovas, juose oficialiai įkūrė bernaičių viešąją kolegiją Šv. P. Marijos gimimo šventėje ir jos direktorium paskyrė kun. dr. Joną Navicką, M. I. C. Bet ir čia, vakaruose, nesustojo gyvavus Marijonų pirmoji Amerikos bernaičių kolegija Marian Hills College, Hinsdale, Ill. Čia dabar jai vadovauja patyręs pedagogas, marijonas kun. Vincas Kulikauskas, M. I. C. laikraščio "Laivo" redaktorius.

Naujai įkurta Amerikos lietuvių bernaičių kolegijai toli gražu nebeužteko esamojo Kolegijos Fondo; Marijonų Vienuolija turėjo imti \$45,000 paskolą vien tik namų pirkimui, neskaitant mokslo įstaigos įrengimo, kuriam šiais metais jau priseina padaryti būtinų išlaidų apie \$15,000 dolerių. Aišku, dabar mums iškyla šie klausimai:

1) nuošimčių mokėjimas; 2) gražinimas kasmet paskolos dalį ir 3) šios moks-

lo įstaigos išplėtimas bei tinkamas įrengimas, kad ji taptų prieinama plačiai mūsų išeivijos visuomenei.

Darbas nelengvas, ypač šiais sunkiais nedarbo laikais. Tad penktajam seimui tenka didis džiaugsmas, kad taip netikėtai ir greitai mums pavyko įsikurti per dvidešimt metų svajotoji nuosava ir tiesiog milijoninės vertės įstaiga! Šis džiaugsmas neturėtų mus migdyti nuveiktų darbų lauruose, bet turi mus drąsinti žengti pirmyn ir, glaudžiai suburtomis jėgomis nugalėjus visas gyvenimo sunkumybes išmokant ne tik tai nuošimčius, bet ir skolas, duoti visoms mūsų išeivijos kolonijoms reikalingų naujų darbininkų ir vadų.

Kolegijos Rėmėjai:

J. Jeskūnas, Cambridge, Mass. ...	1.00
P. Lipas, Cambridge, Mass.	1.00
A. Beniošis, Cambridge, Mass. ...	1.00
E. Tamulynienė, Cambridge, Mass.	1.00
P. Blažiukonienė, Nashua, N. H.	19.00
Rev. J. Kaulakis, Phila., Pa.	3.00
Elzb. Naukiūtė, Phila., Pa.	3.00
O. Karevičienė, Scranton, Pa.	3.00
A. Ziminskaitė, Racine, Wisc. ...	3.00
B. Mockaitė, Racine, Wisc.	3.00
Marc. Zokaitė, Cicero, Ill.	3.00
J. Slyžas, Scranton, Pa.	3.00
A. Zautruvienė, Manville, N. J.	3.00
A. Pavalkienė, Shenandoah, Pa. ...	3.00
M. Stankevičius, Waterbury, Conn.	3.00
Ona Gudienė, New Britain, Conn.	3.00
A. Tanyla, Shenandoah, Pa.	3.00
Ag. Macelionis, S. Boston, Mass.	3.00
A. Zelonis, Shenandoah, Pa.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Remėjų Centrās.*

Amerikos Letuvių Žinios

CHICAGO, ILL. — Labdaringosios Sąjungos seimas Dievo Apveizdos parap. didžioje svetainėje įvyko lapkričio 15 d. Buvo skaitlingas ir gražus. Sutarta rūpintis šiais bedarbės laikais lengvinti įvairiais būdais vargšų bedarbių sunkią būklę.

— Sekantis svarbus Chicagai įvykis bus — Marijonų Kolegijos Rėmėjų seimas lapkričio 29 d. Aušros Vartų parap. svetainėje, 2323 W. 23rd Place.

— Šv. Jurgio parapijos mokykla J. M. gerb. prelato M. Krušo rūpestingumu jau antri metai dovanai valgydina savo neturtingus mokinius. Vaikai gi pasiturinčiųjų tėvų naudojami bendrais pietumis užsimokėdami kiekvieną kartą po 15c. Bendri pietūs mokyklos vaikams yra labai geras ir visiems sektingas sumanymas.

— Aušros Vartų Federacijos 3 skyrius deda daug pastangų, kad kiekvienos draugijos atstovai dalyvaudantys susirinkimuose, kad visu gyvas bendras veikimas išplėstų katalikiškąją akciją, platintu spauda ir organizuotu jaunimą. Sekantis susirinkimas garsinama gruodžio 2 d. 1931 m.

— Dievo Apveizdos bažnyčioje pereiną mėnesį Kristaus Karaliaus šventė buvo labai iškilmingai apvaikščiota. Jaunų ir senų žmonių dideli pulkai ėjo prie šv. Komunijos. Suma laikyta su įstatymu šv. Sakramento ir Švenčiausias buvo įstatytas iki vakaro. Vakare 7:30 val. iškilmingi mišparai ir kitos pamaldos. Mišparus laikė kun. J. Martis iš Gary, Ind.; jam asistavo diekonn kun. P. Gasiūnas, subdiakonu vienuolis K. Gedvilas, iš Tėvų Viatorių kongregacijos. Iškilmėms pritaikintą pamokslą pasakė gerb. kleb. Pr. Vaitukaitis. Altoriai seselių Kazimieriečių buvo gražiai gyvomis gėlėmis išpuošti.

CICERO, ILL. Spalių 28 d. dienraš-

čio "Draugo" vėjus prasidėjo nuo Cicero, buvo vakaras parapijos salėje su dainomis, paskaitomis, kalbomis ir sportu — viskas gražiai pavyko. Publikos buvo pilna salė. Keturi Cicero kontestininkai nemaža balsų laimėjo.

Panašūs "Draugo" vėjus vakarai eina iš eilės per visas Chicagos Apskričio lietuvių kolonijas.

CHICAGO, ILL. — Spalių m. 9 d. visuotiname Chicagos Kolumbo Vyčių susirinkime La Sallė viešbutyje kalbėjo žurnalas "Columbian" redaktorius p. Charles A. Windle, nekatalikas. Savo prakalboje jis pareiškė, kad katalikų Bažnyčia yra vienintelis ir didžiausias apsigynimo apkasas nuo komunizmo bedievybės.

Be kitų dalykų jis nurodinėjo komunizmo pavojų ir jo tikslus. Jis pasakė: "Komunizmas puola Katalikų Bažnyčią dėl tų pačių priežasčių, dėl kurių aš ją ginu." Jis žiūri į Bažnyčią kaip į didžiausią savo pasisėkimų kliūtį. Jis žino, kad jei bus galima sunaikinti Bažnyčią, tuomet protestantų sektos neturės nei pakankamo gyvumo nei jėgų krikščioniškajai tikybai gelbėti.

Jis baigė savo kalbą, reikšdamas aukštą pagarbą Katalikų Bažnyčiai:

"Šioje kovoje dėl laisvės prieš komunizmo bedievybę ir išdaviškus jo dėsnius — ginant respubliką, šeimą, privačią nuosavybę, piliečių ir krikščioniškosios tikybos vieningumą (želvybę) — Katalikų Bažnyčia stovi, kaip aukšta, nepajudinama uola ir atsilaiko prieš audras. Nors debesys tirštėja ir renkas aplink ją, viršum jos nesiliauna spindėjus saulės šviesa."

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Kai kurios moterys ir merginos eina priimti Šv. Komuniją, labai išsitėpusios raudonu dažu savo lūpas ir veidus. Taip pat jų drabužiai be rankovių. Ar joms nėra už tai nuodėmės?

E. B. Colorado.

ATSAKYMAS. Tokis moterų ir merginų pasirodymas, einant priimti Šv. Komuniją, laikomas nepadoriu ir biauriu. Jeigu jis yra per daug nepadorus, tai kunigas, duodas Komuniją, turi teisę jas aplenksti. Yra kunigų, kurie taip daro.

Kai kuriose vietose net bažnyčion neleidžiamos moterys, netinkamai apsiredžiusios.

Tas biaurus išsitėpimas ir nepadorūs parėdai duoda papiktinimą artimiems ir išblaško besimeldžiančiųjų mintis.

KLAUSIMAS. Yra žmogus, kuris man skolingas žymią sumą pinigų, bet aš neturiu iš jo jokio rašto ir negaliu išieškoti teismo keliu.

Tas žmogus yra katalikas ir eina dažnai išpažinties ir priima Šv. Komuniją. Ar tai gali daryti be nuodėmės?

Nuskriaustieji.

ATSAKYMAS. Jei toks žmogus neišsina esąs skolingas, bet neatiduoda skolos vien dėl to, kad dar neišgali, jis gali priiminėti sakramentus be nuodėmės.

Jeigu jis turi iš ko atiduoti ir galėtų, bet atidėlioja dėl nežinomų kokių priežasčių, galima paabejoti dėl to, ar jis vertingai priima sakramentus. Gal būt jis išaiškino savo nuodėmklausini atidėliojimo priežastis ir tas rodo, kad tos priežastys yra pakankamos, tai tuomet priiminėti sakramentus nėra nuodėmė.

Mano patarimas. — Gražiai ir rimtai pasikalbėk su tuo žmogum, kaip jis geriau galėtų gražinti paskolą, ir tos sutarties laikykitės.

Jeigu jis nesutinka nė kiek jums mokėti, kreipkitės pas vietos kunigą. Jo tarpininkavimas gali pagelbėti.

KLAUSIMAS. Ar Mikalda Karalienė buvo pranašė, ar tas žmogus, kuris pranašė tą knygutę, taip vadinosi?

Molinietis.

ATSAKYMAS. Karalienės Mikaldos visiškai nežinau ir negaliu paaiškinti.

Aš žinau tik tiek, kad Šv. Malakijui, Airijos vyskupui, kai kas priskiria tą pranašavimą apie popiežius. Bet ar jis, ar kas kitas yra tai paskelbęs, nėra aiškių įrodymų.

ATSAKYMAS MOLINIEČIUI. Yra daug ir įvairių brolių, kurios rūpinasi teikti pagalbą sieloms skaistykloje. Ar ši brolija, kurios knygutę atsiuntei, dabar gyvuoja, sunku pasakyti. Bet nėra ko ją labai susirūpinti.

Jei Tamsta dažnai eini išpažinties ir dažnai priimi Šv. Komuniją, gali įgyti daugiau atlaidų, negu ta brolija teikia. Apeik stacijas, kalbėk ražančių apdovanojimo atlaidais, kalbėk maldas, kurioms yra skirti atlaidai ir t.t. Visus juos gali aukoti už sielas skaistykloje ir padarysi joms labai daug gera.

KLAUSIMAS. Ar reikia kalbėti ypatingas maldas stacijų atlaidams pelnyti?

S. M.

ATSAKYMAS. Norint pelnyti stacijų atlaidus, reikia eiti nuo stacijos prie stacijos, susilaikyti nors trumpą valandėlę ties kiekviena ir apmąstyti Viešpaties Kančią.

Plačiausia priimtas būdas yra priklaupti ties stacija, pamąstyti apie kančios paslaptį, joje nurodytą; sukalbėti "Tėve mūsų" ir "Sveika Marija" ir pa baigus pasimelsti Šv. Tėvo intencija.

LIETUVOS ŽINIOS

KATALIKŲ VEIKIMO CENTRO

KONFERENCIJA įvyko Kaune spalio 7 dieną tikslu įkurti katalikų universitetą. Priimta visa eilė rezoliucijų: 1) dėl santykių su Apaštalių Sostu, 2) dėl moksleivių ateitininkų uždarymo, 3) katalikų vyrų reikalu, 4) labdarybės reikalu, 5) emigrantų reikalu, 6) dėl krašto blaivimo, 7) Liet. Katalikų Moterų dr. jos reikalu, 8) "Mūsų Laikraščio" reikalu, 9) dėl pagrobto Vilniaus ir 10) padėka buv. KVC Vyr. Valdybai.

Konferencijoje buvo užsiregistravę 797 dalyviai: 204 atstovai ir 593 svečiai. Vyrų buvo 418 ir 213 moterų. Kunigų konferencijoje buvo 166.

Katalikų Veikimo Centro konferencija išrinko šiuos asmenis į naująją centro valdybą: kun. prof. Kuraitį, adv. Tumėną, prof. Dovydaitį, Z. Starkų, Mantvydą ir Juodišienę. Kitus šešis asmenis paskirs Lietuvos Metropolitas.

LIETUVOS BANKAI. Iš naujausio Lietuvos Banko balanso matyti, kad šių metų spalio 15 d. Lietuvos Banko rezervai sudaro 44,1 milijoną litų. Užsienų valiuta 46,9 mil. litų. Banknotai apvartoję — 116,7 mil. litų. Diskontas ir paskolos — 123,8 mil. litų. Banknotų padengimas auksu sudaro 38 nuoš. Banknotų padengimas auksu ir aukso valiutomis — 78 nuoš. Paskutiniu laiku banknotų padengimas auksu žymiai pagerėjo. Spalio 1 dienai banknotai buvo padengti auksu tik 33 nuoš. gi spalio 15 d. — 38 nuoš.

Lietuvoje yra dvi labai svarbios įstaigos, kurios kredituoja žemės ūkį. Tai Lietuvos ir žemės bankas. Lietuvos bankas tiesiog žemės ūkio nekredituoja. Tačiau Lietuvos bankas gausiai duoda paskolas toms pramonės ir prekybos įstaigoms, kurios žemės ūkio produktus apdirba ar

ba perka.

Tiesiog žemės ūkį kredituoja žemės bankas. Jis duoda ilgametes ir trumpalaikes paskolas. Štai, 1928 metais žemės bankas buvo išdavęs 23 milijonus litų ilgalaikių paskolų, 1929 m. jau beveik 30 mil., o 1930 jau apie 53 milijonus litų. Iš to matyti, kad mūsų žemės ūkin. gausiai plaukia pinigai, kuriuos tik po daug metų reikės gražinti. Be to žemės bankas yra išdavęs dar trumpalaikių kreditų, 1928 m. apie 11 mil. litų, 1929 m. apie 17 mil. litų, o 1930 kuone 20 mil. litų.

KIEK LIETUVOJE UGNIAGESIŲ. Dažni ir dideli gaisrai Lietuvoje verčia dar daugiau susirūpinti kova su ugnimi. Ta kova tektų išplėsti visame krašte. Dabar visoje Lietuvoje yra apie 300 ugniagesių komandų, kuriose yra iš viso 10,000 ugniagesių. Ateity ugniagesių komandų branduolius sudarys grįžusieji iš kariuomenės kareiviai, nes kiekviename pulke yra ugniagesių komanda.

VISŲ DOMEI

Kolegijos Rėmėjų penktasis seimas bus Chicagoje lapkričio mėnesio 29 dieną t. y. pirmąjį Adventų sekmadienį Aušros Vartų parapijos svetainėje 2323 W. 23rd Place.

Pakvietimai seimam jau išsiuntinėti visoms draugijoms ir organizacijoms, bet gali atsitikti kam nors jų skirtu laiku negauti, už tat dedame visų žiniai būsiančio seimo pagarsinimą ir drauge visų prašome jį priimti kaip Kolegijos Rėmėjų Centro asmeninį pakvietimą dalyvauti Kolegijos Rėmėjų penktame seime ir savo patarimais bei nurodymais prisidėti prie neapsakomai svarbaus ir sunkaus Amerikos lietuviams bernaičių švėtimo bei auklėjimo klausymo išrišimo.

Centro vardu,

Kun. L. Draugelis, M. I. C.